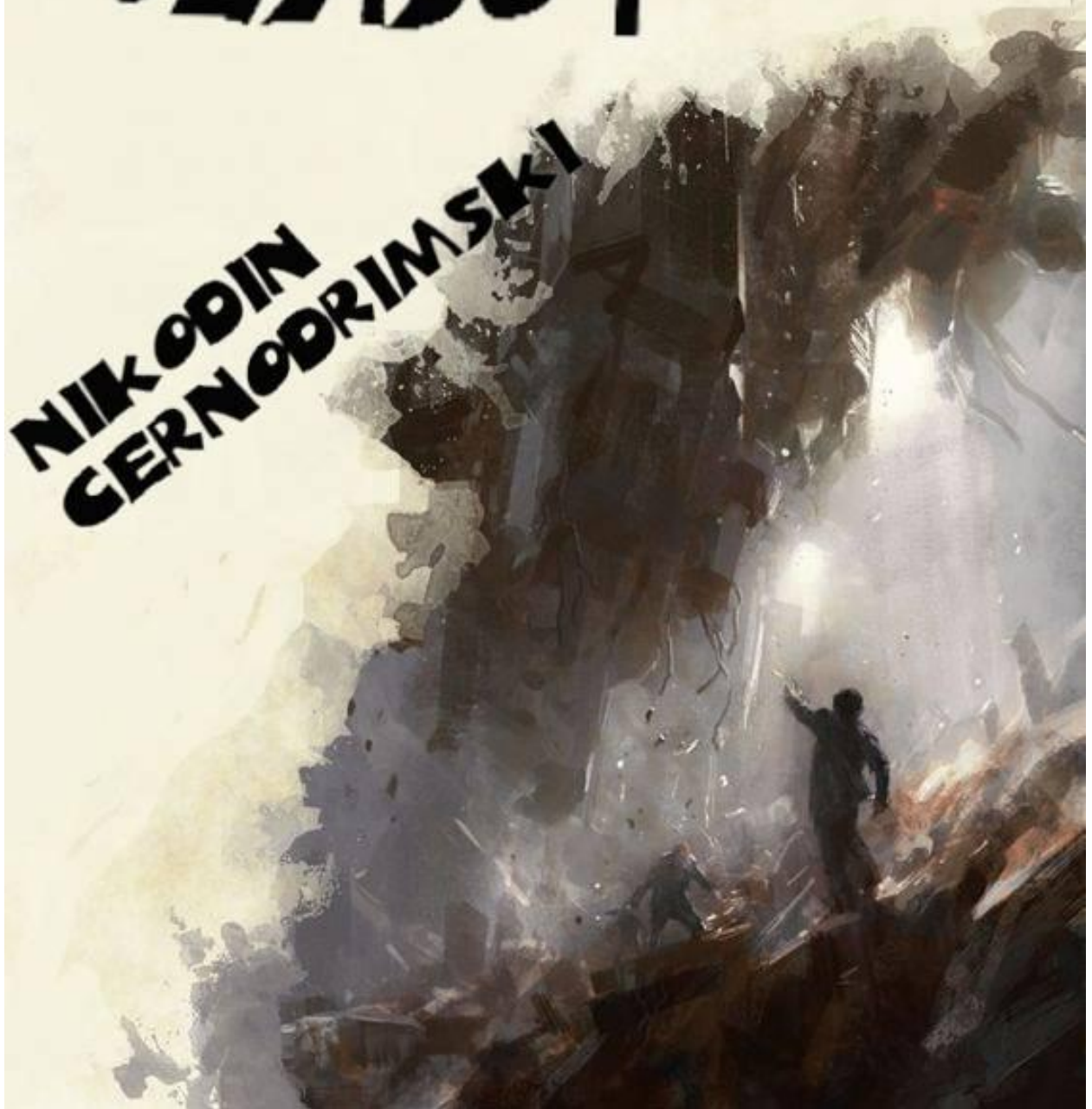

KATAKOMBITE NA UZASOT

**NIKODIN
CERNOBRIMSKI**

КАТАКОМБИТЕ НА УЖАСОТ

Квечерината изминува
Мракот е него
Сирка срамежливо
Подаваќи ги рацете студени
Лакомо да го отргнат
И ова парче од денот
Кутрите луѓе
Исплашени
Исто како и минатат ноќ
Се вовлекле
Се сокриле во своите одаи
Несакаќи повторно да го гледаат
Тоа што го видоа минатата ноќ

Не незнаат
Но сепак претчувствуваат
Оваа ноќ
Ќе биде пострашна
Ќе биде подолга
Ќе биде погрозоморна
Од сите други кој ги знаат

Знаеа од многу поодамна
Читаа
И слушаа од нивните предци
Им раскажуваа кога беа мали деца
Им оставија преданија
Тогаш само слушаа
Беа само приказни
Легенди и митови

Но сега
Кога дојде и таа ноќ

За која никој не им кажа
 Дека е оваа
 Знаеја и самите дека е таа
 Ноќ
 Кога многумина од нив
 Нема да ја видат белината на денот
 Нема повторно на своите лица
 Да ги осетат топлите сончеви зраци

Знаеа
 И затоа се затворија во своите одаи

Исчекуваа
 Зошто нивните предци добро им кажаа
 Раскажаа
 И запишаа
 НОЌТА КОГА ЌЕ СЕ ОТВОРАТ КАТАКОМБИТЕ НА ЗЕМЈАТА
 Ќе биде
 НОЌ НА АПОКАЛИПСАТА
 Ќе биде најдолгата и најстрашната ноќ
 Ноќ што никогаш дотогаш човек не ја видел
 И ќе посака
 Во таа ноќ
 Никогаш повеќе родот човечки
 Ни на сон да не ја види

Но евеги
 Проклетниците
 Ловците на зла коб
 Кои уживаат во туѓата мака

Евеги
 Излегоа од своите дувла
 Хараат по празните улици
 Бараќи ги одамна затворените катакомби
 Затворени
 Да никогаш повеќе
 На површината земјина не излезе злото адско

Но ете понекогаш

Тие со крива мудрост
 Ќе ја измамеа понекогаш земјата
 Да направи пукнатина некоја
 И ја изблуе
 Сета жестина и гнасотија

Но вечерва и таа
 Стрпеливо и смирено
 Без да прави паника
 Ги чека
 Проклетниците
 Кои панично ги бараат отворите на катакомбите

Времето полека одминува
 Полноќ доаѓа
 Месеот се искачува на сводот небесен
 Се доближува до центарот
 Но и лутината е се поголема
 Бесот врие веќе
 И така време врви
 Се додека старица клета
 Од мајка проколната
 Од рода испадена
 Што сал злоба во срце свила
 Злоба од очи и тече
 Од уста
 Како од извор и блика
 Зборој клети за сој човечки

Застанете
 Застанете вие браќа и сестри
 Рода моја мила по злоба

Застанете вие слуги адски
 Да ви збор кажам

Погледнете
 Погледнетого тој цвет
 Што сал сјаје и блеска
 Во овој мрак

Погледнетого
Тоа е цветот на љубовта

Одете
Вистини силни го чуваат
Нежности слатки пред него лежат
Зборови милни го хранат
Солзи бистри го мијат

Одете
Сили зли соберете
На него да изблуετε
На час го овенете
И отворо што така панично барате
Пред вас ќе ви се кажат

Така било
Така биднало

Зинала земјата
Мислиш векови минати гладна ми ти била
Та сега само месо човечко бара
Зинала и сал смрад шири
Магли
Тешки ладни пуштила
По тело нејно да лазат
И во утроба своја проклетници вика

Евеги
Тие ходници тесни
Ладни и морничави
Што вие така ги барате
Евеги
Четири по број се
Поитајте
И господари свои разбудете
Што во сон длабок се
Поитајте
Времето врви
Еве

Дар мој ви давам
 Факли светли во раце земете
 Чекор пуштете
 И во раце факли приклетете
 И во итаница поитајте

Проклетници
 Што страв во крв не носеа
 Да што стравоти во катакомби не се појавија
 Не ги спречија
 И на крај стигнаа
 Та сега
 Проклетници
 Пискотници и врискотници од грла пуштија
 Та сон растераа
 Во стаи ширни влегоа
 Атици стројни седлаа
 Узди на усни им ставиа
 Мамузи гласни закопчаа
 Камшици суви во вода потопија
 На колена
 Пред олтар од мрамор црн створен
 Понизно клекнаа
 Глави гологлави наведнаа
 И молитва чудна кажаа

Станете станете
 Вие демони страшни
 Кој силата адска ја носите
 Станете станете и сила ни дарите
 Станете станете ви суштества грозни
 За нас мили
 Станете зошто знаете
 Дека око човечко неќе да ве види
 Ум човечки неќе да ве смисли
 Станете
 И во поход поведетене
 Атици млади
 Пред порти енеги сал тупотат
 И во седла свои ве чекаат

Узди да им затегнете
 На друм да тргнете
 Што така во дамнаина сте го врвеле

И така било
 И така биднало

Ромор страотен
 Што дотогаш уво човечко не го слушнало
 Земја затресил
 Атици црни во галоп итаат евеги
 Искри од копита им летале
 После некои велеа дека биле грмотевици
 Облаци темни небо прекриле
 Порој биднал
 Дрва стогодишни корнел
 Домови цели носел
 И огништа
 Со калишта ги прекривал
 Што калишта тешки носел
 Да кај што прошол
 Да кај што дошол
 Само пустош оставил
 Луѓе кутри
 Од усни свои молби во небо праќаат
 И меѓу себе само шепот кажуваат
 Зер е ова потоп
 Потоп што во писанија стари стои

Потоп
 Вртлози големи створи
 Сал луѓе илјадници влечи
 На дно става
 Клава и реди
 Небаре зрна песок се
 Небаре речен мозаик ќе прави
 Или риби
 Со нив ќе храни
 Вода матна и ладна
 Сега

Ни река се знае
 Ни поле се гледа
 Ни езеро ти било
 Сал вода матна и ладна

Но би што би
 И помина

Луѓе кутри
 Мислат зло поминало
 Збор прават
 И ум еден на друг клаваат
 Како сега каде сега
 Уште колку не има
 Бевме многу
 Но не има уште доста
 Та сој човечки ќе го има

Но ете ти беља
 На еден крај
 Мајки крикови пуштаат
 Што чеда нивни
 Во раце ги држат
 Свенале и овенале
 Од болест чудна
 Чума ли ти било
 Да ги зграбило сега
 И други
 Млади и стројни
 Сега гледаш простум стојат
 Насмевка на усни имаат
 Да за миг
 Во грч и агонија
 На колена и земја паѓаат
 Еќими
 Како споулавени саде овде
 Саде онде трчаат
 Иљачи мевлени од торби свои вадат
 На луѓе даваат
 Пари не зимаат

Барем маки нивни
Од болештини што ги спопаднале
Помали им бидат

Ете таму
Кај оној сој човечки
Што башка од нас стои
И таму
Велат куга дошла
Та сега
Само данок свој збира
Плаќа и преплаќа
Цена висока превисока е тоа
Викот тој сој прави
Еќими и таму
Викот прават
Тела млади што ете скоро
Во нив живот течел
Не во земја
Туку на куп ставете
И со пламен ги прекријте
Нека се вивне дури до небеса
Та белким тогаш
Од блесок голем
БОГ ќе не види
И ова зло исчисти
И би како што би
И би
Како што мудар човек рече
Така луѓе сторија
Пламен вивнаа
И зло го снема

Сега пак збор прават
И ум еден на друг клаваат
И сој човечки бројат
И пребројуваат
Уште колку ли останаа

Не има доволно рече еден

Доволно
 Уште оваа земја мирна и кротка
 Нашата мајка хранилка
 Да ја газат повторно
 И со свои раце ја ораат
 Семе лебомносно
 Во нејзе стават
 За род богат им даде

Но сега и таа
 Земјата хранилка
 Како за инает човечки
 Скржава станала
 Се стврднала
 Пеплосала
 Та род чуден дава
 Усти многубројни
 Усти за леб зинале
 Нема да се нахранат
 Та сега сал глад се шири
 Извори бистри
 Реки чисти
 И потоци брзи
 Кај себе зела
 И жед дарува

Што ли мајка хранилка
 Према чеда свои сега сурова е
 Зер и од тебе мајко ова ќе го гледаме
 Зер и од тебе мајко ова ќе го добиваме
 Збор зборува сој човечки
 Збор
 Што повеќе на молба личи

Чеда мои
 Што ете секогаш
 Сал радост ви дарував
 Ви мене со болка ми враќавте
 Гради мои ранивте
 Срце мое распаравте

Дупки по тело ми направивте
И сега ги оставивте да зјаат празни
Во душа ми роваревте
И глуви на уво бевте
Кога молев и плачев
Барем тогаш
Ронка милост да ми даревте
Та затоа сега ова го правам.

Сој човечки
Кој етего сега
Не многу на број го има
Прст на чело ставил
И мисла му дојде
Дека мајка има право
Да сега веќе нема да биде така

И би како што би
Така и би

Но сега пак
Но на друго место
Сој човечки
Збор прави
И со око гледа
Колку не има
Не многу
Но сепак не има
Да барем сега
Малку на починка одиме

Но неможе тука
Ова е мое
А не ваше
Вика сој еден
Одете таму кај што сте биле
Ова овде од дедо прадедо е мое

Но соеви други не мислат така
Туку мислат

Дека се е нивно
 Да во час тој
 Пизма се стори меѓу соеви
 Се скрвија и крвој пуштија
 Еден со друг еден на друг
 Животи си зимаа
 Очи поизвадоа
 И секој мисли има право
 И секој вика
 Има право на ова место
 Но време врви
 Врви
 И ноќ мина
 На врв планински
 Каде снег веќе ми ти било
 Белина денска се јавила
 Сонце
 Зраци срамежливо ги пушта
 И очи на соеви отвара
 Да сега место незнаат чие е
 Примирје прават
 И музика свират
 Вино точат
 Песни пеат

И сега повторно збор прават
 Не има малку
 Но и тоа е доста
 Што ете од сој човечки останал
 Па сега
 Сој гледа и мисли
 Како катакомби да затвори
 И на ноќи идни
 Што повторно број ќе им нема
 Нова можност на зло не му даде
 Сега саде слога
 И мир
 Со ден сончев ќе се шири
 И соеви човечки ќе се множат
 Да повторно

На живот ма каков бил
Лесен или тежок
Убав или грд
Сиромав или богат
Со радост го врват.

Рецензија

Да се биде уметник во вистинската смисла, се чини, е единственото преостанато средство за надминување на наметнатите вредности како „граѓанска обврска“ на фројдовски наметнатото од страна на општеството, себеграничувачко, себезатворачко секојдневие. Но, да се биде уметник е прашање на Волјата и оние фактори од реалниот живот кои нејзе вистински ја детерминираат.

А токму оние чиј пат допрва почнува, сакале или не, ја поседуваат можеби во највисоки количества, мотивирани од сопственото духовно понирање во безграничјето на уметноста, онаа сопствената

За големината на психолошката промена која Чернодримски ја доживува од почетокот до крајот на Поемата зборува фактот дека успеал да мине низ секоја од овие фази, за едноставно да сфати дека ја поседува универзалната, а сепак, индивидуална, човечка слобода самиот „да одлучи каде сака да припаѓа“, притоа свртувајќи се кон безграничниот свет на уметноста.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Катакомбите на Ужасот

Скопје 2005 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Катакомбите на Ужасот 2005 година 19 страни

ISBN-10 608-4778-64-X

ISBN-13 978-608-4778-64-6

EAN 9786084778646